

CHƯƠNG 1998 HỒN MA CỦA CỔ NHẠC SĨ ĐẶNG THẾ PHONG.

Trong thời gian tạm trú tại nhà bác Kha, tôi thường ngồi ngoài phòng khách tiếp chuyện thâu đêm với bác Kha cùng các pháp hữu. Thường thường thì có Bibi và Linh Tú ngồi cạnh. Tuy nhiên, có lần trong suốt một tuần lễ, cô Tú bị ngủ vùi và cô thường vào phòng ngủ sớm.

Trong tuần đó, cô thường hay nói mê sảng và hầu như ngày nào cũng hét lớn trong giấc ngủ. Nghe tiếng thét của cô tôi chạy vội vào phòng thì bất chợt, tôi thấy một bóng đen đứng bên cô liền nhảy ra hướng cửa sổ thật là nhanh. Cứ như vậy trong suốt tuần, mỗi lần nghe tiếng của cô hét lớn, tôi thường chạy vào phòng xem chừng, lần nào cũng vậy, cũng thấy một bóng đen chạy nhanh về phía cửa sổ. Mỗi lần như vậy, hơi thở của cô rất mạnh. Tôi thường điếm và nói nhỏ bên tai của cô: “Bình thường! Bình thường! Không có gì! Không có gì!” để tâm cô trở nên bình lặng.

Suốt cả tuần, tôi cố tình rình xem kẻ đó là ai? Có liên hệ gì với cô này mà đến một cách lén lút như vậy. Cho đến một đêm, đang ngủ trong phòng, cô bỗng nói lớn tiếng làm cho tôi giật mình. Khi tỉnh giấc thì tôi chỉ nghe tiếng thét loáng thoáng:

- Ông Cậu! Ông Cậu!

Tôi mở bừng mắt ra thì cũng thấy bóng đen bay nhanh về phía cửa sổ. Sáng hôm sau, tôi hỏi Linh Tú:

- Trong gia đình em, em có gọi ai là “ông cậu” không?

- Dạ, không!

Nói xong, cô chợt nhớ ra điều gì, cô nói:

- À có! Ông Đặng Thế Phong! Ông ấy là em của bà nội nên ba của Tú gọi bằng cậu thì Tú phải gọi là “ông Cậu”.

Bây giờ thì ít nhất đã nắm được một ít liên hệ nên tôi ra lệnh triệu phần lực “bóng đen thường nhảy ra cửa sổ” đến. Phần lực ấy quả thật là vong linh của cố nhạc sĩ Đặng Thế Phong. Tôi hỏi:

- Tại sao vị lại thường đến với nó?

- Thưa Thầy! Tôi muốn nhờ người cháu xin Thầy cho tôi được tu học.

- Vị có biết, vị làm như vậy thì sẽ khiến cho nó tinh thần không ổn không?

- Tôi xin lỗi Thầy! Thực ra, tôi không có chủ yếu báo mộng cho cô Tú vì khi tỉnh giấc, nó sẽ không nhớ. Tôi chỉ đến thăm cháu mà thôi và tôi biết Thầy sẽ nhìn thấy tôi nên tôi mới đến.

Tôi nói:

- Tại sao vị không nhờ cha mẹ của nó chú nguyện, họ cũng có Pháp Bảo vậy!

- Tội nó không có khả năng làm được việc gì cả! Nếu tội nó có thể làm được thì tôi không dám đến đây để xin Thầy!

Tôi đã chuyển phần lực này đi tu học. Lâu lâu, ông có về thăm tôi. Có lần đang ngồi, ông đến, tôi nghe tiếng nhạc văng vẳng. Tôi hỏi:

- Tại sao Thầy lại nghe tiếng nhạc từ vị?

- Xin Thầy ân xá, tôi chỉ muốn mang tiếng nhạc đến cho Thầy và để Thầy biết tôi là một nhạc sĩ.

- Thầy biết! Thầy biết vị là nhạc sĩ mà!

- Dạ! Bản nhạc này xin tặng cho Thầy!

Sau này, tôi dạy và đang phạt cô Linh Tú, một phần lực là ông nội của cô Tú có đến. Ông đứng khóc. Tôi hỏi:

- Tại sao vị lại khóc? Thầy đang phạt sai cháu của vị à?

- Dạ, thưa không! Thầy phạt đúng! Tôi chỉ buồn là tội nó mang dòng máu của tôi nên tánh khí giống như tôi và khi sống tôi đã không biết cách dạy cho con cháu. Tôi thật có lỗi!

Vào những lúc như vậy, phần lực cố nhạc sĩ Đặng Thế Phong cũng có đến. Có lần, phần lực ông nội của Linh Tú được lệnh đi đầu thai, ông chạy đến Đại Hùng Linh Điện ngồi khóc. Tôi hỏi ông:

- Hôm nay, vị được đi, tại sao vị lại khóc?

Ông không trả lời chỉ ngồi khóc. Ông Đặng Thế Phong xin được phép nói giùm, ông nói:

- Ông cụ không biết cách nói, xin Thầy cho tôi nói giùm.

Tôi không trả lời, tôi hỏi ông cụ:

- Vị bị đọa phải không?

Phần lực gật đầu. Tôi nói:

- Để Thầy gánh cho vị, vị yên tâm đi. Coi như đây là phần thưởng của một người có con cháu biết lo tu học.

Suốt cả tuần đó tôi bị trở bệnh nặng, cũng vì lý do trên...